

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Ch. K. T.**

zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2018, č. j. OAM-648/ZA-ZA11-HA08-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě uvedl, že na území ČR žije od roku 2007 a opakovaně mu byla udělována víza za účelem podnikání a strpění. Je ženatý s paní T. K. H. T., nar. X., státní příslušnost X., s níž má nezletilého syna N. H. T., nar. X., státní příslušnost X.. Manželka žalobce je v současné době ve výkonu trestu ve věznici v Opavě, kde ji žalobce navštěvuje, pokud je mu to umožněno. Zároveň ji finančně podporuje tak, aby jí umožnil alespoň telefonické spojení se synem. Stejně tak žalobce podporuje svého syna a rodiče žijící ve Vietnamu.
3. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, když žalobce žádost podal pouze za účelem setrvání na území ČR a legalizace svého pobytu. Podle žalobce se tvrzení žalovaného o účelovosti podané žádosti nezakládá na relevantním podkladu. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004-50, podle něhož platí, že zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do země, je vždy na místě a je součástí zjišťování skutkového stavu věci. Žalovaný však takové zjišťování neprovedl, když tento nepřímý důkaz považoval za dostatečný (poznámka soudu: soudu není zřejmé, o jaký důkaz se mělo jednat) s tím, že jediným důvodem žádosti žalobce o azyl, je legalizace jeho pobytu na území ČR. Důvodem podané žádosti žalobce je však snaha žalobce zůstat ve stavu sloučené rodiny spolu se svou manželkou, která by jinak byla připravena o veškerý kontakt s kýmkoliv z jejích blízkých, přičemž žalobce žádost podal právě tehdy, když hrozilo, že o kontakt se svojí manželkou přijde a stejně tak o možnost ji podporovat.
4. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí neztotožnil s tvrzením žalobce, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany pozůstalých obětí trestného činu spáchaného jeho manželkou. Žalovaný k tomu v odůvodnění ještě uvedl, že pokud by takové nebezpečí hrozilo, už by byl žalobce ze strany pozůstalých kontaktován, a dále že žalobce nebyl pachatelem trestného činu, tudíž mu nebezpečí nehrozí a případně se může obrátit na orgány veřejné moci státu v zemi původu. Žalobce k tomu v žalobě uvedl, že pozůstalými byl již v minulosti kontaktován, a to, že doposud nedošlo k jeho přímému ohrožení, bylo jen důsledkem jeho pobytu na území ČR. I když sám žalobce není pachatelem trestného činu, nemá to na situaci žádný vliv, jelikož i přesto byl v minulosti pozůstalými kontaktován. Je sice pravda, že by se v případě přímé hrozby mohl v zemi původu obrátit pro pomoc na tamější orgány veřejné moci, ale vzhledem k charakteru hrozby má žalobce důvodné obavy, že by případný zásah již nebyl včasný.
5. Vycestováním žalobce z území ČR by došlo k porušení mezinárodního závazku ČR a žalobci by vznikla hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jednalo by se o porušení Evropské Úmluvy o lidských právech, když v jejím čl. 1 je uvedeno, že každému, kdo podléhá jurisdikci smluvní strany, jsou přiznány práva a svobody uvedené v hlavě I. Úmluvy. V čl. 8 odst. 1 této Úmluvy je zakotveno právo na respektování rodinného a soukromého života. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy nemůže

stát do výkonu tohoto práva zasahovat, kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti, v zájmu mezinárodní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod druhých. V případě žalobce nebyla dána žádná aktuální hrozba z narušení mezinárodní bezpečnosti ani veřejné bezpečnosti a ani další podmínky uvedené v čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Proto není možné zasáhnout do práv jeho a jeho rodiny obsažených v předmětné mezinárodní smlouvě, k jejíž dodržování se zavázala i ČR. Žalobcovým vycestováním do země původu by bylo zasaženo i do práv na rodinný život žalobcovy manželky, která by ztratila poslední možnost kontaktu s jejími rodinnými příslušníky, tedy žalobcem a jejich společným synem.

6. Žalobce se domnívá, že v jeho případě byly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14 zákona o azylu (humanitární azyl), dále též podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a konečně byly naplněny i důvody uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je tak zatíženo vadou nesprávného právního posouzení skutkových zjištění.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek, nesouhlasil s nimi, neboť podle něj neprokazují, že by žalovaný v řízení porušil ustanovení zákona o azylu nebo správního řádu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce při pohovoru, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. V řízení bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu a ustanoveními správního řádu, pročež žalovaný nepovažuje rozhodnutí za vadné, nezákonné nebo nepřezkoumatelné.
9. Veškeré žalobní námitky uplatněné v žalobě již byly zhodnoceny žalovaným v proběhlém správním řízení a následně též zhodnoceny v napadeném rozhodnutí. Žalovaný své rozhodnutí opřel o dostatečné množství objektivních zpráv o zemi původu a opatřil si dostatečné množství důkazů k žalobcem tvrzeným skutečnostem. Trestnou činnost manželky žalobce a její následky nelze přikládat žalovanému k tíži, neboť jsou přirozeným následkem trestné činnosti manželky žalobce. K námitce žalobce, že chce na území ČR realizovat svůj rodinný život, žalovaný uvedl, že na území Vietnamu má žalobce nezletilého syna. K tomuto dítěti má žalobce závazky, které by měl respektovat. Realizace záměru žít rodinným životem se nemusí nutně uskutečnit výhradně v ČR.
10. Žalobce v průběhu správního řízení zmínil své obavy z potíží ze strany rodinných příslušníků ženy, kterou zavraždila manželka žalobce. Zmínil také, že děti zesnulé ženy budou po něm žádat vysoké finanční odškodnění. Žalovaný k tomu uvedl, že dle výpovědi samotného žalobce od uvedeného neštěstí sám žalobce navštívil 2x Vietnam a s rodinou zemřelé ženy žádné potíže neměl. Žalovaný se tak neztotožnil s tvrzením žalobce o jeho možném ohrožení ze strany rodiny zemřelé, pokud by tvrzení o nárokování odškodného

bylo skutečné, jistě by žalobce již rodina zemřelé opakovaně kontaktovala. Měli na to zhruba 5 let času.

11. K námitkám týkajícím se porušení zásady individuálního posuzování jednotlivých žádostí žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2004, sp. zn. 3 Azs 21/2004. Podle tohoto rozhodnutí není správní orgán povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno, a není ani povinen zkoumat, zda žadatel mohl mít i jiné důvody pro udělení azylu, o nichž správní orgán neinformoval.
12. Žalovaný má za to, že řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce a pokud z jeho tvrzení nevyvodil důvody pro udělení azylu z humanitárního důvodu, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci.
13. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, pak k tomu žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné podřadit vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu. Logicky pak žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v zemi původu vážná újma hrozila. Podle názoru žalovaného, žalobce jen domýšlí krajní scénáře v případě jeho návratu do země původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky, aniž by měly jakoukoliv reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem. Jediným skutečným důvodem podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je jeho snaha o legalizaci pobytu na území ČR a též snaha vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Žalobce neuváděl žádné důvody, pro které by mu bylo možné udělit některou z forem mezinárodní ochrany.
14. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

15. V písemné replice žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě s tím, že se nejprve ohradil proti nevhodnému vyjádření žalovaného o jeho trestné činnosti. Trestné činnosti, kterou žalobce zmiňoval v podané žalobě, se dopustila jeho manželka a nikoliv žalobce sám, přičemž žalobce byl pouze nucen reagovat na vzniklou situaci, kdy jeho manželka je ve výkonu trestu na území ČR a v případě, že by žalobce již nemohl setrvat na území ČR, byla by manželka žalobce připravena o jakýkoliv kontakt s kýmkoliv z rodiny, především se synem. Ovšem žalobce by byl rovněž připraven o jakýkoliv kontakt se svojí manželkou.
16. Dále žalobce uvedl, že žalovaný má rozhodovat na základě zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud tedy žalovaný vzal za prokázané, že žalobcova žádost byla jen účelová, a to pouze z toho, že nebyla podána bezprostředně po jeho příjezdu na území ČR, aniž by se zabýval důvody, pro které byla podána, takto později, považuje žalobce takový postup za porušení výše uvedené zásady.
17. Skutečnost, že žalobce má na území Vietnamu nezletilého syna, ke kterému má závazky, nelze vykládat tak, že by tyto závazky nutně musel plnit žalobce osobně, a nikoliv prostřednictvím prarodičů. Současně se nelze domnívat, že by tyto závazky měly přednost

před závazky žalobce vůči jeho manželce. Způsob, jakým žalobce plní svoje rodičovské povinnosti vůči nezletilému synovi, není relevantní pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Naopak žalobce reaguje na situaci, kdyby v případě opuštění území ČR ztratil veškerý kontakt se svojí manželkou a též manželka s jejím synem, protože žalobce by již nemohl zprostředkovávat ani telefonické hovory mezi nimi. Žalobce se rovněž neztotožnil se závěry žalovaného v tom, že realizace žalobcova záměru žít rodinným životem by se nemusela uskutečnit v ČR, když žalobcova manželka je právě ve výkonu trestu odnětí svobody v ČR.

18. To, že žalobce chce na území ČR setrvat mj. kvůli své manželce, nelze považovat za irelevantní vzhledem k udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalobce má za to, že jeho situace by skutečně mohla být podřazena pod důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by měl být humanitární azyl udělen.
19. Vycestování žalobce do země původu by bylo skutečně v rozporu s mezinárodními závazky ČR a došlo by tak ke skutečně vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu. Rozpor by nastal právě s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, protože by došlo k zásahu do výkonu práva žalobce na respektování jeho rodinného života. Nelze tedy souhlasit s žalovaným v tom, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou ze skutečností, které by bylo možné podřadit vážné újmě.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení vyjádřili souhlas s takovým postupem a krajský soud současně nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné), v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**
21. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů. Žalobní body vymezené žalobcem směřují zejména proti tvrzenému nesprávnému posouzení žádosti žalobce o udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, popř. udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. V mezích žalobních bodů zdejší soud uvedené rozhodnutí přezkoumal.
22. Ve vztahu k § 12 písm. a), § 13 a § 14b zákona o azylu však v žalobě žádný konkrétní žalobní bod uveden nebyl. Soud tedy k tomu pouze obecně konstatuje, že se žalovaný správní orgán s ohledem na tvrzení žalobce ve vztahu k výše citovaným ustanovením zákona o azylu dostatečně vypořádal s veškerými zjištěnými skutečnostmi a řádně a podrobně je posoudil. Soud k věci dále doplňuje, že institut mezinárodní ochrany slouží osobám, které jsou v zemi původu pronásledovány ze zákonem stanovených důvodů, nebo jim v případě návratu do země původu hrozí vážná újma, a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu.

Udělení mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).

23. Žalobce v žalobě rozporoval především nesprávné právní posouzení skutkových zjištění ve vztahu k naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b), § 14 a § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
24. Soud nejprve ověřil závěry o skutkových zjištěních ze správního spisu. Přitom zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 7. 2018. Dne 27. 7. 2018 žalobce v údajích k podané žádosti sdělil, že je bez náboženského i politického přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné politické strany. Hovoří pouze vietnamsky. Jeho manželka pobývá na území ČR a jejich společný syn žije ve Vietnamu. Do ČR přicestoval poprvé v roce 2007 a naposledy dne 17. 2. 2016 letecky. Z obce Nam Kim jel žalobce na motocyklu na letiště, poté pokračoval do Saigonu. Zde nastoupil na letadlo do Prahy přes Paříž. Přicestoval na základě českého víza. V minulosti mu byla opakovaně udělována česká víza za účelem podnikání a strpění. Žalobce je zdravý a o mezinárodní ochranu požádal proto, že přivykl českým poměrům, líbí se mu zdejší životní styl a životní prostředí. V ČR má manželku, která je aktuálně ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce by rád zůstal v ČR, aby manželku mohl navštěvovat a posílat jí peníze.
25. Shora uvedené informace žalobce upřesnil do protokolu v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany provedeného dne 27. 7. 2018 za přítomnosti tlumočníka z vietnamského jazyka. V rámci pohovoru žalobce sdělil, že v roce 2007 odjel z vlasti z toho důvodu, že mu jeho strýc doporučil podnikání v ČR. Odešel za „lepší budoucností“, neboť měl představu, že si v ČR může vydělat peníze, neboť je zde lepší podnikatelské prostředí než v zemi původu. Před svým odjezdem neměl ve Vietnamu žádné potíže. Po příjezdu do ČR získal povolení k pobytu za účelem podnikání a pracoval a vydělával od roku 2007 do roku 2013, do ČR pozval také manželku. Následně byl 3 roky nezaměstnaný. V roce 2016 získal vízum za účelem strpění a nebylo mu již prodlouženo pobytové povolení, neboť na území ČR pobýval za jiným účelem než za účelem ohlášeným. Naposledy bylo žalobci uděleno vízum výjezdní. Žádost o víza za účelem strpění žalobce podával proto, že vyčkával posouzení svých odvolání proti neprodloužení jeho pobytového povolení. Pobytové povolení žalobci nakonec prodlouženo nebylo, protože ten na území ČR nepobýval za účelem podnikání, nýbrž za účelem zaměstnání. Žalobce pracoval v drůbežářském závodě jako zaměstnanec a již nepodnikal. Jelikož pobytové možnosti žalobce byly již vyčerpány, žalobce na radu advokáta požádal o mezinárodní ochranu. K osobnímu životu žalobce uvedl, že s manželkou uzavřel sňatek v roce 2003 ve Vietnamu a v témže roce se jim narodil společný syn. Manželka žalobce byla v roce 2013 odsouzena za vraždu své krajaneky v Kroměříži, a to k trestu odnětí svobody v délce 17 let a 3 měsíce. Aktuálně je ve vězení již přes 5 let. Podle žalobce je jeho manželka psychicky nemocná. Žalobce o ni hodlá pečovat. K dotazu žalovaného na způsob této péče žalobce uvedl, že i když je jeho manželka ve vězení, kde má vše podle zákona, potřebuje se jednou měsíčně kontaktovat s jejich synem a rodinou ve Vietnamu. Potřebuje také osobní věci, které nemá ve vězení. Toto by zajišťoval žalobce. Každý měsíc jí zasílá peníze v řádu

stokorun tak, aby se jeho manželka mohla telefonicky zkontaktovat s jejich synem. Žalobce navštěvuje manželku ve věznici nepravidelně, někdy po 3, 4 nebo 6 měsících, když mu ona musí obstarat pozvání. Manželka žalobce si trest odpykává v opavské věznici. Jejich společný syn žije ve Vietnamu s rodiči žalobce. Žalobce původně chtěl, aby syn přijel do ČR, avšak sám žalobce nemá aktuálně pobytové povolení a jeho manželka je ve vězení, protože syn zůstal v zemi původu. K dotazu žalovaného na to, zda by žalobce mohl své manželce finančně přispívat i z vlasti, žalobce uvedl, že po návratu do vlasti těžko získá dobré zaměstnání. Také bude daleko od své manželky. Žalobce by naopak rád zůstal v ČR, pracoval zde a podporoval manželku. Svou prací může podpořit i nezletilého syna, neboť rodiče žalobce jsou již staří a nemají žádný příjem. Pokud žalobce má nějaký příjem, podporuje své rodiče také finančně. K dotazu žalovaného na to, zda by se žalobce mohl vrátit do vlasti na dobu, než si vyřídí povolení k pobytu na území ČR, žalobce uvedl, že to je moc těžké a nákladné. Pokud by se vrátil do země původu, již by se nikdy do ČR nedostal. Žalobce dále sdělil, že nevěděl, že své pobytové povolení musí změnit v případě, že již nepodnikal, nýbrž pracoval v zaměstnaneckém poměru, a to z toho důvodu, že mu původně bylo povoleno pobývat v ČR jen za účelem podnikání. Plán žalobce je stejně takový, že za pár let vydělá finanční prostředky a své podnikání obnoví. K dotazům na obavy v případě návratu do země původu žalobce uvedl, že má největší obavu z příslušníků rodiny ženy, kterou zabila jeho manželka. K dotazu žalovaného na to, zda měl od roku 2013 nějaké potíže s rodinou zavražděné ženy, žalobce uvedl, že obdržel zprávu od této rodiny, v níž po něm žádají za smrt ženy 5 milionů. Pokud by se žalobce vrátil do vlasti, nevěděl by, jak tuto situaci řešit. Dosud žádné odškodné poškozené rodině neuhradil. Po zavraždění ženě zůstaly 2 děti, které přijely pro ostatky své matky a řekly žalobci rovněž, že po něm budou žádat odškodné (asi v srpnu 2013). Od té doby žalobce nepotkal žádného člena rodiny zavražděné ženy. Rodiče žalobce ani jeho syn neměli ve vlasti žádné potíže s rodinou zavražděné ženy, neboť bydlí asi 350 km od Hanoje, kde bydlí rodina zavražděné ženy. Ti navíc neznají adresu rodičů žalobce. Pokud žalobce zůstane v ČR, nebude mít žádné potíže, pokud se však vrátí do vlasti, bude si jej jistě chtít najít rodina zavražděné ženy. Přestože tuto ženu zabila manželka žalobce, žalobce se i tak obává, že mu bude rodina zavražděné ženy dělat potíže. K dotazu žalovaného, proč se obává uvedených potíží, když dříve sděloval, že od roku 2013 navštívil 2x Vietnam a žádné potíže neměl, žalobce uvedl, že při svých návštěvách vlasti v roce 2014 a 2016 necestoval na letiště v Hanoji, ale v Saigonu. Byl ve vlasti pouze krátkou dobu, asi měsíc. Pokud by se však vrátil do vlasti natrvalo, rodina zemřelé ženy by jej jistě vyhledala. V takovém případě by žalobce vyhledal pomoc vietnamských státních orgánů, nicméně tyto jej nemohou hlídat 20 hodin denně. Žalobce má v ČR také přátele, kteří mohou nárazově vypomoci s pomocí jeho manželce ve vězení, avšak pravidelně se o ni starat nemohou. Je pravdou, že žalobce v zemi původu neměl nikdy žádné potíže se státními orgány, avšak v ČR se mu líbí, pobývá zde již 11 let, přivykl českým poměrům a líbí se mu zdejší svoboda a demokracie. Rád by také zde počkal na svou manželku. Situace v ČR je lepší než v zemi původu, je zde svoboda a je zde možné žít podle svého rozhodnutí v mezích zákona. V ČR je také čisté životní prostředí a občané jsou příjemní. V závěru pohovoru byl od žalobce vyžádán oddací list, k jehož doložení mu byla stanovena lhůta do 7. 8. 2018 (poznámka soudu: do vydání napadeného rozhodnutí žalobce oddací list nepředložil). Žalobce neuvedl žádné další skutečnosti, které by měly být zohledněny při rozhodování o jeho žádosti. Protokol o pohovoru následně bez výhrad podepsal.

26. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu žalobce na území ČR, neboť žalobce na území ČR pozbyl pobytové oprávnění a má přání zde zůstat nablízku své manželce, která je zde ve vězení. Kromě toho žalobce svůj návrat do vlasti spojuje s obavou z případného odškodnění rodiny ženy, kterou usmrtila jeho manželka. Žalobce by rád na území ČR vyčkal návratu své manželky z vězení. Od těchto důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalobce nijak neodchýlil ani v podané žalobě.
27. Žalovaný zcela v souladu s právními předpisy v průběhu správního řízení vyhodnotil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je uvedl žalobce. Při posouzení žádosti vycházel nejen z výpovědi žalobce, ale také z informace z Cizineckého informačního systému a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. V tomto směru žalovaný zajistil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, tyto byly podrobně citovány v napadeném rozhodnutí na str. 3 a 8, tvoří součást správního spisu a soud v tomto směru odkazuje na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí, když pro stručnost již nebude na tomto místě uvedené podklady opakovat. Ostatně žalobce ani uvedené podklady a v nich obsažené informace týkající se země jeho původu nijak nezpochybňoval. K možnosti seznámit se s danými podklady dne 1. 8. 2018 žalobce uvedl, že se s podklady seznamovat nechce, přičemž další doplnění podkladů nenavrhoval, ke zdrojům informací se nevyjadřoval a neuvedl ani žádné další skutečnosti či nové informace, které by měl správní orgán v rozhodnutí zohlednit.
28. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
29. Vzhledem k dikci § 12 písm. b) zákona o azylu je zjevné, že shora citovaná a žalovaným provedená skutková zjištění nemohla v případě žalobce naplnit zákonné podmínky pro udělení azylu podle posledně citovaného ustanovení. Žalovaný zcela po právu nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce takové potíže ve své výpovědi vyloučil. O udělení mezinárodní ochrany skutečně požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, neboť pobytové oprávnění pozbyl a hodlal nadále zůstat nablízku své manželce, která je v ČR uvězněna. Vedle toho žalobce spojoval svůj návrat do vlasti s obavou z případného odškodnění rodiny ženy, kterou usmrtila jeho manželka.
30. Žalobce žalovanému vytkl, že za jediný nepřímý důkaz o údajné účelovosti podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil pouze to, že žalobce nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do ČR. Přitom součástí zjišťování skutkového stavu věci je i zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do země. V rámci této žalobní námitky krajský soud nemohl přisvědčit závadnosti postupu žalovaného.

31. Žalovaný skutečně konstatoval, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, a nikoliv v době po svém příjezdu do ČR buď v roce 2007 (přicestoval poprvé) nebo v únoru 2016 (přicestoval naposledy). Žalobce svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dne 24. 7. 2018, tedy více než 2 roky po svém posledním příjezdu do ČR. Z uvedeného lze skutečně logicky dovodit, že hlavním důvodem podané žádosti je legalizace dalšího pobytu žalobce na území ČR v důsledku předchozího pozbytí pobytového oprávnění, když žalobce hodlá setrvat na území ČR a pomáhat manželce, a také v důsledku hrozby realizace správního vyhoštění z území ČR. Dříve udělené povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání žalobce již nebylo naposledy prodlouženo, a to z toho důvodu, že žalobce neohlásil změnu svého účelu pobytu. Žalobce v žalobě uváděl, že jediným důvodem neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu bylo to, že o azyl nepožádal bezprostředně po svém příjezdu do země, avšak takové tvrzení se nezakládá na pravdě. Jedná se pouze o jeden z momentů neudělení azylu žalobci, které žalovaný zmínil v napadeném rozhodnutí. Přitom pouhá vůle žalobce legalizovat si svůj další pobyt na českém území nezakládá relevantní důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu lze ve shodě s žalovaným příkladmo odkázat na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003 nebo ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004. Z dikce posledně citovaného ustanovení a rovněž z odkazované judikatury NSS je zjevné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Žalobce však svými tvrzeními pouze k takovým důvodům směřoval. To je však nedostatečné. Za těchto okolností, pokud žalobce žádal o legalizaci pobytu v ČR, měl se podrobit režimu zákona o pobytu cizinců (i přes jistou složitost zde upravených mechanismů) a neměl svou pobytovou situaci řešit prostřednictvím zákona o azylu. Pro účely prosté legalizace pobytu na území ČR nelze zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany ve formě azylu, jenž právě v § 12 zákona o azylu taxativně vypočítává důvody pro udělení azylu, avšak snaha o legalizaci pobytu v tomto výčtu chybí. Žalobcem tvrzené skutečnosti nelze považovat za azylově relevantní tak, jak je předpokládá dikce zákona o azylu. Vedle toho je třeba také poznamenat, že řízení o mezinárodní ochraně se vede podle zákona o azylu a nikoliv podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), protože žalovaný nemohl v předmětném řízení provést dokazování podle ZPC, jak žalobce zamýšlel v žalobě, nýbrž podle zákona o azylu, popř. ve spojení s právní úpravou obsaženou ve správním řádu.
32. Ve vztahu k uplatněné žalobní námitce soud dále odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005, z nichž mj. vyplývá, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Ze zákona o azylu skutečně nevyplývá žádná konkrétní lhůta, v níž je potřeba požádat o azyl. Avšak podání žádosti o azyl by z logiky věci mělo skutečně následovat neprodleně po vstupu na území ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti. V případě žalobce však takové závažné okolnosti nebyly zjištěny a žalobce je ani netvrdil. Po celou dobu pobytu v ČR žalobce nejevil o mezinárodní ochranu sebemenší zájem. O mezinárodní ochranu v podstatě požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR. Žalovaný tedy řešil svou situaci nelegálního pobytu podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která však nesupluje povolení k pobytu dle ZPC. Rovněž tvrzení, že žalobce hodlá na území ČR setrvat kvůli manželce, jež si zde odpykává

více než 17 letý trest za vraždu, je zcela nekompatibilní s azylovými důvody podřaditelnými pod § 12 písm. b) zákona o azylu.

33. Pokud žalobce vyjádřil též obavy z toho, že v zemi původu nezíská dobré zaměstnání, a že je nespokojen s obecnou či ekonomickou situací v zemi původu, pak ani tato tvrzení nespadají pod důvody azylově uznatelné. Ekonomické potíže v zemi původu nečiní z žalobce uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, protože nejsou ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byly skrytě namířeny proti určité národnosti nebo rasové či politické skupině. Zde by pak přicházelo podle okolností případu v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Žádné takové okolnosti však v případě žalobce zjištěny nebyly a žalobce takové skutečnosti ani netvrdil.
34. K tvrzení žalobce, že nechce opustit ČR také proto, že chce vyčkat návratu jeho manželky z výkonu trestu, krajský soud ve shodě se správním orgánem uvádí, že právo na budoucí život žalobce s jeho manželkou není nijak popřeno neudělením mezinárodní ochrany. Žalobce i jeho manželka jsou státními příslušníky Vietnamu, a mohou tak společně pobývat v místě, kde budou mít oba možnost legálního pobytu. Nemusí jít výhradně o území ČR. Uvěznění manželky žalobce a snaha žalobce vyčkat na území ČR až do odpykání si výkonu trestu odnětí svobody jeho manželkou, nejsou azylově relevantními důvody, které by bylo možno podřadit pod taxativně uvedený výčet důvodů pro udělení azylu v § 12 písm. b) zákona o azylu. Jiné, než zde definované důvody, nelze tomuto výčtu podřadit.
35. Žalobce dále v žalobě rozporoval závěry žalovaného o tom, že žalobci v zemi původu nehrozí nebezpečí ze strany pozůstalých obětí trestného činu spáchaného manželkou žalobce. Přitom žalobce již v minulosti byl těmito pozůstalými kontaktován, a pokud doposud nedošlo k jeho přímému ohrožení, bylo to podle žalobce jen důsledkem jeho pobytu v ČR. Důvodnosti těchto námitek žalobce nemohl krajský soud přisvědčit.
36. Žalobce skutečně ve správním řízení zmínil své obavy z potíží ze strany rodinných příslušníků zavražděné ženy. Ve své výpovědi nejprve uváděl, že o skutečnosti, že děti zesnulé ženy budou po něm požadovat vysoké finanční odškodnění, se doslechl od přátel, avšak později k tomu uvedl, že mu to sdělily osobně děti zavražděné asi v srpnu 2013 a žádaly po něm 5 milionů korun. Ze správního spisu krajský soud k tomu zjistil ve výpovědi žalobce, že žalobce od té doby 2x navštívil Vietnam a s rodinou zemřelé ženy neměl žádné potíže. Žalobce v této souvislosti ještě dále uváděl, že při svých návštěvách ve Vietnamu nepobýval dlouho, cca měsíc a přiletěl do Saigonu, nikoliv do Hanoje, kde rodina zemřelé žije. Vyhýbal se tak odhalení své osoby rodinnými příslušníky zemřelé. Při trvalém pobytu v zemi původu se žalobce obával toho, že by ho rodina dohledala, a to i přesto, že místo jeho tamního bydliště je vzdálené 350 km od Hanoje.
37. Vzhledem k obsahu správního spisu a tvrzením žalobce nebylo možné se ztotožnit s jeho tvrzením o možném ohrožení ze strany rodiny zemřelé. Pokud by tvrzení žalobce o nárokování odškodného ze strany dětí zemřelé bylo skutečné, jistě by rodina zemřelé již opakovaně kontaktovala žalobce, neboť proto měla dostatek času. V tvrzeních žalobce

shledal žalovaný také rozpory, když nejprve žalobce uváděl, že o nárokování odškodného se dozvěděl od známých a teprve později svoji výpověď opravil v tom smyslu, že mu výši odškodného sdělily přímo děti zemřelé. Nutno také upozornit na to, že žalobce není pachatelem předmětného trestného činu vraždy a vězením byla potrestána osoba, která vraždu spáchala, tedy manželka žalobce. Za pozitivní lze označit také tvrzení žalobce, že v případě potíží by se v budoucnosti obrátil se svou žádostí o pomoc na státní orgány. Doposud jej však děti ani jiní rodinní příslušníci zemřelé ženy nekontaktovali, k žádnému nepřístojnému nebo vyděračskému jednání z jejich strany nedošlo. Ve shodě s žalovaným lze tedy potvrdit, že žalobce údajné obtěžování své osoby ze strany rodiny zemřelé použil zcela účelově s cílem vyvolat v žalovaném domněnku naplnění azylově relevantních důvodů. Žalobce ničím neosvědčil své tvrzení o údajné hrozbě ze strany pozůstalých po zemřelé ženě. Jelikož nedošlo k přidružení dalších azylově relevantních skutečností, nespádají zde tvrzené důvody do kategorie taxativně vymezených důvodů, pro které je možné azyl udělit.

38. Žalobce opustil svou vlast na základě svobodného osobního rozhodnutí a nikoliv jako uprchlík. Cílem jeho odjezdu bylo zlepšení jeho ekonomické situace. Z recentní judikatury správních soudů a také z mezinárodních dokumentů o právním postavení uprchlíků (viz blíže napadené rozhodnutí) vyplývá, že pojem uprchlík se vztahuje pouze na osobu, která se nachází mimo svou vlast a obává se represí ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo sociální skupině. Ovšem strach žalobce z návratu do vlasti kvůli obavám z možného jednání pozůstalých po zemřelé ženě, k němuž doposud ani nedošlo, takovou státní represí není. Na podkladě veškerých dostupných informací a výše provedeného zdůvodnění okolností případu žalobce nebylo zcela po právu shledáno naplnění zákonných kritérií pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na výše provedený výklad nebyla důvodná ani námitka žalobce rozporující potřebnost požádat o azyl bezprostředně po příjezdu do země, přičemž v tomto směru lze odkázat také na judikaturu NSS, konkrétně na rozhodnutí ze dne 13. 1. 2005, sp. zn. 3 Azs 119/2004, v němž se mj. uvádí, že jestliže cizinec o azylu požádá až po poměrně dlouhé době strávené v ČR za situace, kdy jiné možnosti legálnosti pobytu jsou vyčerpány, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.
39. Podle § 14 zákona o azylu platí, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
40. V souvislosti s humanitárním azylem se žalovaný ve správním řízení zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přičemž bylo přihlédnuto také k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou. Žalobce v žalobě i ve správním řízení netvrdil žádné speciální okolnosti hodné zvláštního zřetele. Přitom existenci rodinných vazeb žalobce na území ČR a vyčkání příchodu manželky z vězení nelze v souladu s judikatorními závěry NSS považovat za důvody pro udělení humanitárního azylu (srov. rozhodnutí NSS ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, a ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011), a konečně ani z obsah správního spisu nebylo možné dovodit, že by situace žalobce byla v této souvislosti

jakkoliv výjimečná či zvláštního zřetele hodná. K úpravě pobytu na území ČR by bylo možné v případě žalobce daleko efektivněji využít zákon o pobytu cizinců.

41. Ve shodě s žalovaným je třeba doplnit, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, ostatně žalobce se ani jeho udělení nijak výslovně nedomáhal. Humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. Nejčastějšími situacemi, kdy je azyl z humanitárních důvodů udělován, jsou případy těžké nemoci či zvláště těžkého postižení, kdy návrat konkrétní osoby do země jejího původu by pro ni představoval závažné a život ohrožující problémy. V případě žalobce však skutečnosti hodné zvláštního zřetele nebyly shledány. Životní situaci žalobce nebylo možné považovat za nikterak mimořádnou, pročez s ohledem na výše provedený výklad nebyl jeho případ shledán případem zvláštního zřetele hodným ve smyslu § 14 zákona o azylu. Podle závěrů NSS v jeho rozsudku ze dne 2. 9. 2015, sp. zn. 1 Azs 178/2015, platí, že „humanitární azyl nebyl koncipován k poskytnutí ochrany v situacích obdobných situaci stěžovatele. Nejde o institut, který by měl být „záchrannou brzdou“, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbyde příslušné pobytové oprávnění (...)“.
42. Pokud jde o soudní přezkum rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu, pak takové rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. V posuzované věci žalovaný řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce, žalobce ničeho dalšího a podřaditelného pod uvedený azylový důvod netvrdil, a pokud žalovaný nevyvodil z tvrzení žalobce důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci. Na žalobcem tvrzené skutečnosti nelze hledět jako na okolnosti hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu.
43. Pokud jde o eventuální pronásledování žalobce v případě jeho návratu do vlasti, a to ze strany pozůstalých příbuzných po zavražděné ženě, pak k tomu soud odkazuje na již shora provedený výklad, jenž dopadá také na neopodstatněnost těchto důvodů z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Jelikož zde platí tytéž důvody, soud pro stručnost odkazuje na již výše provedený výklad (ve vztahu k azylovým důvodům uvedeným v § 12 písm. b) zákona o azylu). “
44. Poslední žalobní bod se týkal neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, v čemž žalobce shledal porušení mezinárodního závazku ČR, resp. porušení Evropské Úmluvy o lidských právech. V souvislosti se zasažením do práv na rodinný život žalobcovy manželky, jenž by vycestováním žalobce do země původu ztratila poslední možnost kontaktu s rodinnými příslušníky – žalobcem a jejich synem. Krajský soud nemohl této námitce přisvědčit.
45. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že

nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.

46. Podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
47. Z dikce plně citovaných zákonných ustanovení, týkajících se udělování doplňkové ochrany, vyplývá, stejně jako pro azyl, že i zde musí existovat skutečné nebezpečí vážné újmy pocházející od původců vážné újmy a zároveň nemůže být dostupná ochrana před hrožící vážnou újmou, nebo alespoň možnost řešení problémů v rámci alternativy vnitřního útěku. Toto je relevantní zejména při snahách nepřiměřeně rozšiřovat aplikaci písm. d) i na situace navázání rodinného či soukromého života v ČR, který je chráněn čl. 8 Evropské Úmluvy. Zde však může být doplňková ochrana udělena právě pouze v případě, kdy není dostupná ochrana poskytovaná zemí původu.
48. Ve shodě s žalovaným krajským soudem uvádí, že vycestování žalobce v posuzovaném případě nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť je na zvážení žalobce, jakým způsobem si v případě svého zájmu dále upravit pobyt na území ČR, když vlastní neopatrností o předchozí pobytové oprávnění přišel.
49. Žalobce dále uváděl, že nechce opustit ČR, jelikož hodlá zůstat nablízku své uvězněné manželce, a že by jinak bylo zasaženo do jejích práv na rodinný život, protože by ztratila veškerý kontakt s rodinou. V tomto směru žalovaný zcela správně hodnotil v napadeném rozhodnutí to, zda by neudělením doplňkové ochrany žalobci porušila ČR své mezinárodní závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Byla zde hodnocena právě ta situace, kterou tvrdil žalobce, že má v ČR manželku, která pobývá od roku 2014 ve vězení za spáchání závažného trestného činu, přičemž výměra jejího trestu odnětí svobody činí 17 let a 3 měsíce. Žalobce podle svých slov ji ve vězení podporuje, navštěvuje co 3 nebo 6 měsíců a poskytuje jí finanční prostředky k tomu, aby se telefonicky mohla spojit se synem, který žije ve Vietnamu.
50. Krajský soud má zde za to, že žalobce neprokázal, že by neudělením doplňkové ochrany porušila ČR své mezinárodní závazky v oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Právo na společný rodinný život žalobce s jeho manželkou nebylo neudělením mezinárodní ochrany nijak popřeno, neboť manželka žadatele je vietnamskou státní příslušnicí a poté, co na území ČR vykoná trest, může společně se žalobcem pobývat v místě, kde budou mít oba možnost legálního pobytu. To samozřejmě nemusí nutně být výhradně na území ČR. Pokud jde o finanční podporu, pak tu může žalobce své manželce poskytovat odkudkoliv. Pokud jde o pravidelnost návštěv manželky ve věznici, pak i zde žalobci neplyne jakákoliv jistota, že bude moci svoji manželku ve vězení pravidelně navštěvovat. Sám uvedl, že to může činit pouze na základě toho, že manželka pro něj zajistí pozvání, a to se podaří jednou za 3 až 6 měsíců. V případě žalobce nebylo zjištěno, že by mu byl znemožněn přenos soukromého života z ČR zpět do jeho domovské vlasti. Návratem by totiž dokonce došlo ke sloučení rodiny s nezletilým dítětem (synem žalobce a jeho manželky), které žije ve Vietnamu. V případě odjezdu žalobce do Vietnamu by paradoxně došlo ke sloučení alespoň s nezletilým synem, který ve Vietnamu dlouhodobě žije bez rodičů, přičemž s manželkou žalobce může stěží aktuálně realizovat soukromý či

rodinný život, neboť ta pobývá ve vězení za spáchání závažného trestného činu a z uloženého trestu odnětí svobody má prozatím odpykáno zhruba jednu třetinu.

51. V souvislosti s námitkou žalobce týkající se realizace rodinného života krajský soud poukazuje právě na rodičovské povinnosti žalobce, které má ve vztahu k nezletilému synovi i za synovu matku. Žalobce však tyto své závazky nijak nerespektuje a ponechává výchovu svého syna na seniorních rodičích. Je také pravdou, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, neboť pozbyl pobytové oprávnění, přitom však hodlal setrvat v ČR a pomáhat manželce, která je ve vězení. Pokud však bude žalobce opět disponovat legálním oprávněním k pobytu, může opětovně pobývat na území ČR a je jen na něm, aby si takové oprávnění zajistil. Realizace záměru žít rodinným životem se nemusí nutně uskutečnit na území ČR. Z rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011, vyplývá, že ustanovení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.
52. Také z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 4 Az 9/2010, vyplývá, že v případě, kdy cizí státní příslušník zamýšlí realizovat svůj rodinný život na území ČR, má možnost využít k tomu standardních institutů, jež mu český právní řád prostřednictvím ZPC právě za tímto účelem poskytuje. Pokud vlastní vinou přestane splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany ČR.
53. V posuzované věci žalobce neprokázal, že by neudělením mu doplňkové ochrany porušila ČR své mezinárodní závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Po posouzení případu lze uzavřít, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Existence rodinných vazeb nemohla být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem, což NSS opakovaně vyložil ve svých rozhodnutích např. ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 66/2008, ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 9 Azs 3/2010, a ze dne 21. 5. 2010, sp. zn. 6 Azs 5/2010. Rodinné vazby cizince v ČR rovněž nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.
54. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou ze skutečností, které by bylo možné podřadit vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu. Proto také nemohl být učiněn závěr o tom, že by žalobci v zemi původu vážná újma hrozila. Žalobcem předestřené skutečnosti byly řádně+ posouzeny a nebyly zcela po právu žalovaným shledány za azylově relevantní tak, jak to vyžaduje zákon o azylu. Žalovaný dostal své povinnosti zjistit skutečný stav věci ve smyslu § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Není však úkolem správního orgánu předestírat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována. V posuzované věci žalobce neuváděl žádné důvody, pro které by bylo možné mu udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

VI. Závěr a náklady řízení

55. Soud tedy neshledal uplatněné žalobní body za důvodné a nad rámec těchto žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného

rozhodnutí, a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

56. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný (žaloba byla zamítnuta), pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.